

Ποιά τάχα φουρτούνα φουρτούνηζε μέσα μου και ποιά άνεμοζάλη, πού δέ μου τήν κοίμιζες και δέν τήν άνάπαιες, πανώριο ξαγνάντεμα, κοντά στάκρογιάλι ;

Μιά πίκρα είν' άμίλητη, μιá πίκρα είν' άξήγητη, μιá πίκρα μεγάλη, ή πίκρα πού είν' άβυσση και μέσ' στον παράδεισο τών πρώτω μας χρόνων κοντά στάκρογιάλι.

22

ΤΑ ΦΛΩΡΙΑ

Μαύρη σταφίδα, μ' έβγαλες κ' έμέ ταξιδευτή Τράβα κατά τήν Πάτρα πασσαριέρη Σου φέρνω τόν πρωτόλουβο κορπό, πρამματευτή Φλωριά μου, ήχολογάτε στο κερμέρι.

Τί νά τά κάμω τά φλωριά ; γιά πάρ'τα, βιολιντζή, παίζε, θεός με τó βιολί σου παίζει θνημοί τών άνυπόταχτων και τών καρδιών καημοί, σός έστρωσα ξεφάντωσης τραπέζι.

Τί νά τά κάμω τά φλωριά ; γιά πάρ' τα, χρυσυέ, και πούλα μου λογής τά τζοβαίρια. Περιβολάρη, μάσε μου λουλούδια άπ' τó μπαξέ. — Κυρά, σου φέρνω κρέια και ζαφείρια.

Φλωριά, Γιορτάνια κάμε τα τού κόρφου σου, κυρά, και στεφάνια, και μή μου τάπορξέξης. *Η, σέ γαϊτάνι πέρασ' τα και κάμε τα θηλειά, και τί με τα θηλειά γιά νά με πνίξης.

23

ΤΑ ΤΑΠΕΙΝΑ

Τά ταπεινά, τά σόπια. Κ' οί άπορριμένοι σβώλοι, κ' ή χτυπημένη πάπια, κ' οί βαλτωμένοι μώλοι

καλάμια στίς πελάδες και στούς γυαλούς χαλίμια και δλάρμυρες χιβάδες και άγύρευτα άρμυρίμια

γλυκόρριζες, λαψάνες, τά βούρλα, τά παλιούρια γαβιοί' με τίς σαγκάνες του βούλιου έσεεις καβούρια.

Περιπλεγμένα φύκια στάποσουρά πρυάρια, συντριμμία άπό σταλίμια, φαλιδεμένα ιβάρια,

Άλάτνια στά τηγάνια, φτωχού ψαρά κλεψίμια, χαρές και βάρδιες, μπάνια, γιά τού κορμού τή γύμνια.

Γιά τά κλουβιά γαρδέλια, με τόν άξο πιασμένο, ψαρόπουλα, κοπέλλια, βασανισμένη γένα.

Σκλάβοι πού ιδροκοπάτε με τά γυροβόλλια, και τή ζωή τραβάτε γυμνή, τραχειά, τήν ίδια, —

τάσκημο, φεγγοβόλα και τó ουρμένο, δψώσου. *Ημε τού στίχου μου, όλα τάγκάλιασε τó φώς σου !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

*Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στεργλίνας, άποδοτας εις ήρισμένην προθεσμίαν ή διρκείη.

Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οί τόκοι αυτών πληρώνονται εις τó αυτó νόμισμα, εις δ' έγένητο ή κατάθεσις εις χρυσόν ή δι' επιταγής όψιως (chèque) επί τού έξωτερικού κατ' επιλογήν τού όμολογούχου.

Τó κεφάλαιον και οί τόκοι τών όμολογιών πληρώνονται έν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήση τού καταθέτου έν τούς Υποκαταστήμασι τής Τραπέζης.

Τόκοι τών καταθέσεων.

1	1/2	τοίς 0/0	κατ' έτος	διά καταθέσεις 6 μην.	
2	"	"	"	"	1 έτ.
2	1/2	"	"	"	2 έτ.
3	"	"	"	"	4 έτ.
4	"	"	"	"	5 έτ.

Αί όμολογίαί τών έντόκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έκλογήν τού καταθέτου όνομαστικαί ή άνωνομοί.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιά τήν Άθήνα Δρ. 8.— Γιά τίς Έπαρχίες Δρ. Γιά τó Έξωτερικό Δρ. 20.

Γιά τίς έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνας (2 Δρ. τήν τριμήνια) συντρομές.

Κανίνας δέ γράφεται συντρομητής δ' δέ στείλει μπροστά τή συντρομή του.

10 λεπτά τó φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κίόσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχίόδρομου (Άκαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντίκρυ στή Βουλή).

Στήν Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πράχτορεια τών Έφημερίδων.

Στα Χανιά (Κρήτη) στο Πραχτορ. Έφημερίδων (στού κ. Άλνικιώτη).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

*Η Βουλή μας—Τό άποκριάτικο μανιφέστο— Δημοσιογραφικές κακοήθειες—Κάτι γιά τίς Έλλ. οικογένειες.

ΓΕΝΗΚΑΝΕ μερικάς συνεδρίες τής Βουλής κι όποιος είχε τήν ύπομονή νάν τις παρακολουθήσει αυτές τις συνεδρίες, διαβάζοντας τίς φημερίδες, θάποροθε με τή βιασία τού κ. Ράλλη νάρχινήσει, σώνει και καλά, ή Βουλή μιάν ώρ' άρχιτερα... γιά νά καθουρνίσει άέρα.

Γιατί τίποτ' άλλο άπό άέρα δέν είδαμε μέσα στίς λιγοστες συνεδρίες. Και δέ βλέπουμε τί θά ζημιωνότανε ο τάπος άν ή Βουλή άναπαύοντα τίς Άποκριές, άν άναπαύοντα και τή σαρακοστή άκόμα, άφού τίποτα καλύτερο άπό μιάν άτέλειωτη άνάπαψη δέν έχει νά κάμει και νά δείξει.

Τότε μοναχά θά δικαιολογούσαμε και θά βλογούσαμε άκόμα τόν κ. Ράλλη, ά βλέπαμε με τó άνοιγμα τής Βουλής νάνοιγεται και κάπια πλατιά συζήτηση γιά κάπια πλατότερα ζητήματα, πολιτικά και κοινωνικά, πού ή Βουλή μας δέ φαίνεται νά πήρε άκόμα χαμπάρι άπό τούτα.

Τέτια Βουλή όμως (πού είναι και πού θάναί γιά πολόν καιρό άκόμα) καλύτερα νά ραχατεύει και νά μή μας γιομίσει, με τίς έργασίας της τάχα, άλογόμυγες.

*

ΕΝΑ μανιφέστο άποκριάτικο κι όποκριάτικο γραμμένο, πού ξεμύτισε τίς προάλλες στίς φημερίδες μας, μύριζε τήση μούχλα και τόσο ταρτουρισμό, πού θαρρούσε κανείς πως ξεπολούθηκε μέσα άπό κανένα μεσοχρονιάτικο Μοναστήρι.

*Όλα, λέει, νάναι σε μινά, κ' ή γκιμύλα και τó γαί-

τραστία δλάκρη.

Και πράγματι τήν έφρχε. Όταν τήν έρριξαν οί έκλογές κι ο βουλευτής Κρανιάς έστειλε τó δικό ρισμό στον ξαδερφό του, ήταν πιά άργά. Άπ' τó στεγνό ταξίδι του ο Θώμος Κρανιάς δέν έφερε μαζί του μόνο τάρφανά τής πύστρας του, μα κ' ένα σφάχτη στο πλευρό μ' ένα βήχ κούφιο. Τόν πήρε στήν άρχή άψήφιστα ως πού ταναδρίμωσε άξαφνα κι ο άέρας τής άκροπνευματίας δέν ήταν ο άέρα πού τού χρειαζόνταν γιά νά πάρη τó καλλίτερο. Ο δικό ρισμός τó βρήκε στο κρεβάτι κ' έπεσε ττό κρεβάτι ο Θώμος Κρανιάς γιά νά μήν ξανασηκωθή.

B'.

Είναι τέσσερα πέντε χρόνια περασμένα. Τάγριαγά καθ σόν τάφο του πατέρα κ' ή δυστυχία στήν κούλια θρασομανού. Ο Γασίλας, άφού γύρεψε άδικα τó μέλλον του πρώτα σ' ένα ραφτάδικο κ' ύστερα σ' ένα έμπορικό τής μικρής πόλης, πήγε νά τόβρη στο στρατό εύκολότερα. Η βελόνα κ' ή καθιστική ζωή τής ήταν πληχτική γιά τó μεγάλωμένο σά σοκάκια παλικάρι, τó περιδιάβασμα στούς μαχαλάδες πάλι, με τόν ώμο φορτωμένο τή βαντάκα

με τίς στάμπες, κάπως βρύ και ταπεινό ταυτόχρονα γιά τó παιδί του Θώμου Κρανιά. Οί άδερφές άπόμειναν μονάχες του. Η θειά άπό τó χωριό άφισε κ' εκείνη χρόνιας, άφού τού κάκου ως τά στερνά τής γύρευε νά πάη, εκεί μιá άπό τίς μικρότερες άνιψιές νά τήν κάμη θυγατέρα της. Στο πόδι της ιδώ είναι τώρα ή Φρόσω. Η λήθη έχει άπλωθή με τόν καιρό στο περασμένο της κ' έκαμε πιά έλευθερα τήν είσοδό της στή ζωή τού κόσμου. Όχι πιά βέβηλα σάν κόρη άνύπαντη, μα σάν κάποι ούδέτερο θηλυκό είδος, κατιτί άνάμεσα γεροντοκόριτσου και χήρας. Στήν εκκλησιά, στα λείψανα, σ' άρώστειες, όπου είχε ή κούλια νά συλληπηθή ή νά μοιρολογήσει, όπου θρήνος δηλαδή και θλίψη, τήν αντιπροσωπεία της τήν πήρε ή Φρόσω, όπου γιορτή και γάμος, όπου οί πατρίκιμοί τού τόπου θυμούνταν στίς χαρές τους κάποτε τά μιá φορά δούτιμά τους άρφανά του Θώμου Κρανιά, εκεί έτρεχαν ή Μαριώ κ' ή Κούλα. Τίς πιότερες φορές ή πρώτη τά πρωτοτόκια τής άνήκαν άπό νόμο φυσικό κ' ή Μαριώ δέν ήταν άπό κάινες πού θάνέχονταν τó πάτημά τους εύκολα. Άλλως τε κούλα ή κούλια είχε και φροντίδες πού δέν έπαιρναν χασομέρια κάποτε ούτε γιά ένα δειλινό μονάχα. Τέσσερα χέρια δέ μπορούν νά

λείψουν σύνωρα άπ' αυτή. Όσο κι άν βάνεται ή Μαριώ γιά νά κρατήση τó περασμένο περήφανο άντικρύ σέ κόρες ψαρνοικοκυρέων κ' έμπόρων έξω άπό τήν κούλια, μέσα σ' αυτή είναι βαριά ή ζωή. Κι όχι πιά μόνο γιά τή Φρόσω. Τό βελονάκι τών μικρότερων δέν πλέκει τώρα μοναχά γιά πόλικες και γιά χτένες κ' οί κεντητές παντόφλες δέ δείχνονται σά μιá φορά άπ' τó μπαλκονι, γιατί δέν είναι πάντοτε γιά δείξιμο. Κ' έπειτα σέ ποιόνε νά δείχτούνε τώρα ; Οί άξιωματικοί, σά νάχουν φέδο ή λύπη άπ' τή δυστυχία τής κούλιας, όταν γυρίζουν άπό τήν άναφορά τους, σπάνια σταματάν άντίκρυ στο βελούχι. Τάφησαν στούς ύπαξιωματικούς κ' ίσα μ' αυτούς δέν ξεπέσαν άκόμα δά οί έπαρχοπούλες.

Βελούχια λέγονται στήν πόλη κοντά στον ποταμό τά έξοχικά καφεναδάκια, πού στένονται τήν άνοιξη με λίγα πέτασμα γιά νά σαπίσουν τó χειμώνα στή βροχή και στήν έρμιά, άν δέν καούν στο μεταξύ στα τζάκια τής γειτονιάς. Κάθε άκρη, κάθε μαχαλάς τής μικρής πόλης έχει τó δικό τ υ. Αυτού σπουδάζει τή χαρτοπαιξία ή νεολαία τού τόπου, όσο φοβάται άκόμα τόν πατέρα και τó δάσκαλο, αυτού φέρνει άποβραδís ο τελευταίος τή γραμματική και τó χασμούρημά του, αυτού εκαρώνει τούς συν-